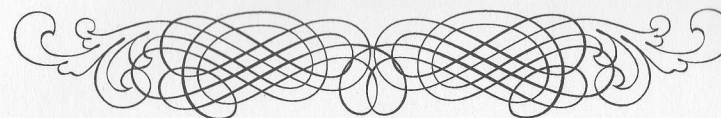

Alina Cosma

Tărâmul Mistic

Suflete pereche

EDITURA
Primus

Oradea, 2018

Prolog

Masa imensă de apă se năpusti asupra lui, vârtejul trăgându-l în adâncuri. Își simți trupul strivit, îi era imposibil să respire. Încercă să lupte împotriva curenților de apă, dar nu reuși. Apoi își aminti de ce luase acea hotărâre, dorise ca totul să ia sfârșit... Trupul i se scufunda cu repeziciune. Plămâniile se umplură cu apă. Renunțase la luptă, era amortit, alunecând încet în abis. Închise ochii, își pierdea conștiința.

Brusc nu mai simți greutatea apei, trupul îi devenise ușor, plutea. Crezu că era începutul sfârșitului, când își dădu seama că se înălța. Deschise ochii, într-adevăr se apropia de suprafață, iar zbuciumul apei se sfârșise. Nu dorea să trăiască, dorea ca totul să ia sfârșit. Începu să se zbată, dar își dădu seama că era ținut pe la spate, iar lumina orbitoare care îl înconjura nu era lumina de la soare. Încercă din nou să scape din strânsoare, dar tot efortul lui fu inutil. Se lăsă moale și privi în jur, respira, era prins într-o bulă de aer. Dacă era purtat de Oceanus, Tetis sau altă ființă a apelor, le va cere socoteală. Și totuși, nicio ființă de pe pământ nu era mai puternică decât el.

Ajuns la suprafață, fu purtat pe deasupra apei. Încercă să se întoarcă să vadă cine îl susținea, dar îl immobilizase, nu se putea mișca. Îl întinse pe malul apei. Rămase fără suflare văzând ființa luminoasă, cu mai multe perechi de aripi uriașe, care îl privea îngrijorată. Apoi acea ființă zâmbi și se făcu nevăzută.

Capitolul 1

Se lumina de zi. În depărtare se auzea goarna sunând retragerea. Lupta luase sfârșit.

Gabriel și Raul intrară oboșiți în sala tronurilor.

– Unde este Geea? întrebă Regentul.

– Nu am văzut-o în luptă, răspuse Raul.

– De ce nu e Geea cu voi?! țipă Regentul.

– Nu am văzut-o plecând cu noi...

– V-am spus să nu o luați cu voi!

– Măcar ei îi pasă! comentă Gabriel îndepărtându-se.

– Ce vrei să spui?!

Gabriel nu răspuse. Regentul se materializă, tăindu-i calea.

– Crezi că mie nu-mi pasă?

– Dă-te la o parte!

Un vânt puternic se porni în sală trântind ferestrele.

– Vrei să mă dai la o parte cu forța?! se răsti Regentul.

– Terminați! strigă Raul. Tuturor ne pasă! Însă fără Oceanus și Geea suntem slabi. Chiar și atunci când am fost toți patru nu am reușit să-l învingem.

Raul tăcu. Gabriel îl privi încruntat. Știa că se gândea la Ea.

În sală intrară gardienii.

– Avem o singură șansă, luă cuvântul Rafael apropiindu-se, fără să știe despre discuția celor trei.

Respect pe... A dispărut de mai bine de doi ani, continuă Eduard înaintând din rândul gnomilor. Cine știe unde este?! Dacă o căutăm, va trebui să renunțăm la puteri, să nu ne simtă Nyx.

– Eu cred că ar trebui să pornim de unde a fost găsită ultima oară, zise Raul privind la Gabriel care stătea cu privirea pierdută în fața ferestrei.

– Dacă nu vrea să se întoarcă? întrebă Selena, frumoasa nimfă a Lunii. Moartea micuței Hope a afectat-o.

Gabriel părăsi sala.

– De ce pleacă întotdeauna când vine vorba despre ea? întrebă Eduard.

– Pentru că nu-i pasă! comentă pe un ton răutăcios Regentul.

Raul plecă și el.

Pegas se opri în fața Regentului pentru o clipă.

– Greșești! îi zise acestuia, apoi ieși.

*

Gabriel lua micul dejun singur, așezat în capătul mesei uriașe.

Raul intră în sală. Se așeză la mică distanță și își servi prânzul, apoi rămase tăcut, privindu-și farfuria. Gabriel continuă să mănânce, ignorându-l. După o vreme Raul luă furculița și începu să se joace. Gabriel îl privi, apoi își așeză tacâmurile.

– Ce dorești?

– Te-ai întrebat vreodată dacă mai există ființe cu însușiri speciale, ca și noi?

– Între oameni?

– Da.

– Nu cred că e o întrebare care are un răspuns. Poate nici nu contează dacă există sau nu. Important e ca fiecare să-și îndeplinească misiunea.

Se lăsă din nou tăcerea, dar nici unul dintre ei nu se atingea de mâncare.

– Am greșit, zise Raul după o vreme.

– Nimeni nu te acuză.

– Mă acuză în tăcere.

– Fiecare am greșit.

– Eu am rănit-o. Mă voi duce să o caut. O voi ruga să mă ierte și să ne ajute.

Veni rândul lui Gabriel să se joace cu tacâmurile.

– Dacă aș ști de unde să încep! oftă Raul.

– Nu fi atât de sigur că o vei găsi.

– Crezi că a dispărut de tot?

– Iubește prea mult oamenii... E între ei.

– De ce crezi că nu o vei găsi?

– Probabil nu va ști cine e. Nici data trecută nu a știut.

– Crezi că e pe pământ de la începuturile omenirii, ca și noi?

– Nu.

– Ești sigur?

Gabriel se ridică, era agitat.

– Te rog să mă ierți! zise Raul.

– De ce să te iert tocmai eu?

– Pentru că te-am rănit, făcându-i rău ei.

– Și de ce crezi că m-ai rănit mai mult decât pe ceilalți?

– O iubești!

Gabriel tăcu o vreme.

– Ea a hotărât să plece!

– Poate a fost nevoită, zise Raul.

Respect pe — Fiecare am ales ce dorim să facem.

– El ne-a cerut!

– Ne-a rugat să-L ajutăm, nu ne-a obligat! Creatorul știe cel mai bine la ce ne pricepem fiecare.

– Dacă ai avea posibilitatea, ți-ai schimba alegerea făcută?

– Care alegere?

– Să fii om? întrebă Raul.

– Mai bine așa decât cum sunt Geeă și Oceanus!

Gabriel se îndreptă spre ușa.

– Tot m-am întrebat de ce a apărut în acel moment, în urmă cu aproape doi ani, când ne luptam între noi? Și de ce a ales să fie femeie?

– A fost trimisă să ne dăruiască lumină divină, răspuse Gabriel fără să se oprească. Noi am pierdut-o de-a lungul veacurilor.

– Avem nevoie de ea! strigă Raul când Gabriel dădu să iasă.

*

În amurg un pescăruș trecu de zidurile cetății țipând.

– A văzut-o cineva pe Tetis?

Atena își făcu apariția în dormitorul lui Gabriel, trezindu-l.

– Ți-am mai spus să nu intri fără să anunți!

– A dispărut Tetis!

Se ridică la marginea patului trăgând cuvertura peste el.

– Ce să fac? Oceanus a refuzat protecția lui Pegas!

– Poate nu a luat-o Nyx.

– S-o fi pierdut, nu cunoaște fiecare picătură de apă! pufni Gabriel. Ieși! Sunt dezbrăcat!

Atena dispăru din cameră, apoi apăru pe coridor, lângă ușa, așteptând. Gabriel deschise ușa după o vreme.

– Ce mai vrei?

– Trebuie să facem ceva! răspuse muza.

– La ce te-ai gândit?

– Avem nevoie de înger!

Gabriel se întoarse în încăpere lăsând ușa deschisă.

– De ce nu vrei să o cauți?

– De ce să o caut tocmai eu? Căutați-o voi!

– E periculos să părăsim cetatea.

– Și pentru mine e la fel de periculos.

– Tu poți să nu-ți mai folosești puterile ca să nu te simtă Nyx. Și îi cunoști bine pe oameni.

– Mai sunt oameni printre noi.

– Nici măcar nu știm de unde să începem!

– Nici eu nu știu.

– Ai cunoscut-o cel mai bine.

Se întoarse cu o privire tăioasă.

– Nu am cunoscut-o! Habar n-aveam cine era!

– Dar ai stat mai mult cu ea... Poate ți-a povestit ceva de la care să începem...

– Nu mă voi implica în căutarea ei!

Atena rămase tăcută.

– Ce vrei? se răsti la ea.

– Te rog să ne ajuți să o căutăm.

– Pleacă!

Se făcu nevăzută. Un curent de aer trânti ușa.

După câteva clipe apăru o mică zână.

– Ce dorești, Aura?

Zâna se mișcă producând un clinchet.

– Nu înțeleg ce vrei.

Respect pe Aura se apropie de masa de sub fereastră și încercă să ridice un creion. Gabriel luă creionul, iar după ce îl rupse, scoase mina și i-o întinse. Zâna începu să scrie pe o foaie.

„Știu unde e Daria” citi Gabriel.

O privi neîncrezător.

– De unde știi?

„Mi-a spus Hope.” răspunse zâna.

– Hope?!

Mica ființă aprobă.

– Poți să comunici cu Hope?

Zâna aprobă din nou.

– Cine mai știe?

Aura arată spre ea.

– Numai tu. Ești sigură că ți-a spus Hope? Nu te-a păcălit Nyx?

„Sunt mică și neînsemnată pentru Nyx.”

– De ce îmi spui mie și nu celorlalți?

„Așa a spus Hope, numai ție.”

Gabriel rămase gânditor.

„A spus să nu uiți cine te-a salvat.”

– Cine m-a salvat?

Zâna ridică din umeri. Nu știa.

Capitolul 2

Opri mașina în parcare, vis-a-vis cu spitalul, și așteptă. Nu anunțase pe nimeni că va fi plecat. Dorea pentru început să o vadă, să se convingă că este ea, apoi va decide pe cine să trimită. Aura îi arătase acel loc, iar acum aștepta. Nu era o surpriză pentru el că alesese să fie medic, din nou.

Avea loc schimbul de ture. Aștepta cu sufletul la gură să o revadă, chiar dacă nu ar fi recunoscut nimănui. Pe poartă ieși o femeie tânără, cu bucle aurii, purta un pardesiu bej, legat peste talie, și o pereche de pantaloni drepți. Părea îngândurată, ar fi putut spune că era tristă. Era singură. Inima lui o luase razna, gata să-i iasă din piept. Coborî din autovehicul și porni în urma ei.

Nu luase niciun mijloc de transport, ci merse mai bine de jumătate de oră până când ajunsese în fața unei scări de bloc. Intrase cu cartela de la interfon. Era un bloc cu apartamente mici, de două camere. Gabriel se apropie de intrare și cercetă lista locatarilor. O găsi.

Trecu strada și așteptă până se înseră. Nu mai ieșise. Se întreba dacă locuia singură. Târziu se hotărî să-și recupereze mașina parcată lângă spital. Se întoarse și rămase pe o stradă laterală, de unde se vedeau atât ferestrele de la apartamentul ei, cât și intrarea în scara blocului.

A doua zi o văzu ieșind într-un trening gri deschis. Nu părea că va merge departe, așa că o urmă pe jos, de la distanță.

Intrase în magazinul alimentar de după colț, iar după ce își luă cumpărăturile, se întoarse acasă fără să schimbe o vorbă cu nimeni.

Nu mai ieși din clădire până în ziua următoare, când merse la lucru.

Gabriel așteptă să se înnopteze, apoi intră în clădire. Deschise ușa apartamentului cu unelte improvizate. Nu va putea să închidă ușa, dar nu-i păsa.

Apartamentul era modest, dar plăcut aranjat. Era în camera de zi, privi în jur, avea o bibliotecă mare cu multe cărți. Apoi trecu în dormitor. Mobila era deschisă la culoare, iar patul acoperit cu lenjerie albastră. Deschise ușile de la șifonier, găsi numai hainele ei. Căută și în sertare. Se opri la sertarul cu lenjeria intimă. Era din bumbac, nimic extravagant.

Se așeză pe taburetul din fața măsuței pe care zăcea o carte deschisă lângă o veioză. Rămase multă vreme privind în jur. Era înconjurat de parfumul ei fin de lavandă care îl liniștea. Acum că o văzuse nu va putea să trimită pe altcineva. Trebuia să o facă el.

Chiar în acea noapte trecu în Tărâm și îl anunță pe Raul că va lipsi o vreme.

– Ai găsit-o?

– Da.

– Ești sigur că e ea?

Nu-i răspunse, adunând lucruri.

– Ce ai de gând să faci?

– Nu știu.

– Ai grijă, Gabriel, de tine și de ea!

*

Managerul spitalului se apropie de tânăra doctoriță care tocmai consultase unul dintre pacienții aflați în acel moment în compartimentul de primiri urgențe.

– Domnișoara doctor, vi-l prezint pe noul coleg care s-a transferat de la spitalul de urgență.

Femeia privi bărbatul care îi fusese prezentat. Era înalt, athletic, cu păr negru ca tăciunele, iar ochii lui negri aveau o strălucire ciudată. Nu părea a avea mai mult de treizeci de ani, dar privirea adâncă îi oferea un aer de maturitate al unui om care a văzut și a trecut prin multe. Rămase tăcută, fixându-l cu privirea. De obicei bărbații erau fascinați de frumusețea ei, dar acesta o privea inexpresiv.

Tânărul îi citise acel rid de expresie, care apăruse între sprâncenele perfect arcuite deasupra ochilor albaștri și limpezi. Tânăra femeie își întinse brațul. Ezită pentru o clipă, îi era teamă să o atingă, apoi o apucă ferm, ținându-și respirația.

– Ne cunoaștem de undeva? întrebă ea.

Nu îl recunoscuse, se gândi el. Se așteptase să renunțe la amintiri! Simți acel sentiment de ranchiună crescând. Alesese să-l uite!

Bărbatul schiță un zâmbet batjocoritor în colțul gurii.

– Cu siguranță nu am fost colegi la aceeași școală! veni răspunsul lui răutăcios, apoi îi eliberă mâna.

Nu înțelese ironia lui.

– Domnișoara doctor este nouă între noi, dar este foarte bine pregătită profesional, zise directorul.

– Vom vedea!

– Domnul doctor va fi noul coordonator al compartimentului de primiri urgențe.

– Am un pacient de care trebuie să mă ocup, zise ea, apoi se întoarse scuturându-și părul auriu prins în coadă și se îndepărtă.

Respect per Gabriel își ținu respirația din nou, îi simțise parfumul. Era convins de faptul că nimeni în afară de el nu putea să perceapă acel miros particular de lavandă al trupului ei.

– S-a întâmplat ceva?

Tresări și privi bărbatul trecut de prima tinerețe de lângă el. Acesta zâmbea.

– Domnișoara doctor este...

– Vom vedea cum este! i-o reteză el cunoscându-i gândurile lascive.

*

Tânăra trânti cu fața de trotuar și al treilea individ, punându-și genunchiul pe ceafa lui.

– Ar fi mai bine să te îmbraci altfel.

Își ridică privirea spre bărbatul aflat în umbră pe alee.

– Ce problemă au hainele mele?

Se ridică și aranjându-și fusta scurtă, din piele neagră, își încălță pantofii aruncați deoparte și porni spre el. Călcă într-o parte și fu gata să cadă.

– Încă mai învăț să umblu pe tocuri, comentă ea pentru sine. Ce problemă au hainele mele? repetă întrebarea pentru el.

– Ți-am cerut să te familiarizezi cu obiceiurile oamenilor, nu să-i bați.

– Doreau să mă atingă, chiar dacă am refuzat! Chiar și bătaia este un obicei al oamenilor.

Porniră alăturat.

– Ești sigur că este ea? schimbă discuția.

O privi încruntat.

– Dacă e ea, de ce nu ai luat-o, să ne întoarcem în Tărâm?

– Te-ai plictisit? Tu ai insistat să mă însoțești!

– Am uitat cât de complicați sunt oamenii. De ce nu ne întoarcem?

– Nemesis, avem o regulă. Nu putem obliga pe nimeni să facă ce vrem noi.

– I-ai explicat problema?

– Nu știe cine e.

– Poate și-ar aminti dacă i-ai spune.

– Nu îi vom spune!

Privirea lui aspră o făcu pentru o clipă să-și uite gândurile.

– Nu prea avem timp...

– Te poți întoarce când dorești, replică el.

– De fapt, oamenii îmi par interesanți.

– Și eu sunt om și sunt sigur că nu îți par interesant.

– Nu ești nici de aruncat!

Bărbatul fu surprins de replica ei.

– Îți amintesc faptul că și ea e tot om.

– Ce ai de gând să faci mai departe? întrebă nimfa.

– Vei lucra la compartimentul de primiri urgențe, alături de noi. O vom cunoaște mai bine, iar la momentul potrivit îi vom spune cine suntem.

Tânăra oftă.

*

Noul coordonator al compartimentului își începu serviciul schimbând programul medicilor. Daria era agitată, va lucra aproape toate turele alături de el. Nu știa ce să creadă, dorea să o supravegheze sau fusese prea încrezătoare când vorbise cu el și îl supăraseră.